

PROP DE VOSALTRES

Un nou diaca permanent

Estimats diocesans:

En el passatge de l'Evangelí de Sant Joan en què Jesús renta els peus als seus deixebles, ressonen, al final del relat, dues afirmacions del Mestre: «us he donat exemple» i «sereu feliços si el compliu». Però, quin és l'exemple i la benaurança? El mateix text ens ofereix la resposta: «Perquè si jo, el Senyor i el Mestre, us he rentat els peus, també vosaltres heu de rentar-vos els peus els uns als altres». És el servei en l'amor.

A l'Església tots els laics, sacerdots i consagrats són cridats en essència a això, al servei dels germans, tant als qui són a prop com als qui en són lluny o en volen restar al marge. Aquesta és una de les dimensions que hem rebut de la missió baptismal i cadascú, des de la seva vocació, servei i ministeri la vol fer possible no sols enmig de la comunitat eclesial, sinó en el món; en les perifèries existencials, «en sortida», com recorda sempre el papa Francesc.

Ara bé, per la gràcia de l'Esperit Sant, alguns dels nostres germans, amb les seves famílies, es veuen cridats a respondre, seguint l'exemple de Jesús, a aquesta invitació al servei, a la diaconia (*diakonía*). Per mitjà del diaconat permanent, en rebre el Sagrament de l'Orde, els escollits participen d'aquesta missió i de la gràcia de Crist, que els configura amb Ell, el servidor de tots. Assumeixen així, en benefici de tota l'Església, tasques capitals en la litúrgia, la predicació i l'ensenyament de la Paraula del Senyor, les obres de

caritat i l'administració. Amb un esperit, com va dir sant Policarp, de ser «misericordiosos, diligents, actuant d'acord amb la veritat del Senyor que es va fer servidor de tots» (*Ad Phil.* 5.2).

Per aquest motiu la nostra Església diocesana ha decidit que Luis Manuel Pérez Zambrano (Vil·lavencio - Colòmbia, 1984) rebi l'ordenació diaconal el diumenge 3 de juliol a la Catedral. Des de 2021 ell és el director del Departament de Patrimoni del Bisbat de Lleida i durant els últims anys, juntament amb la seva esposa i la seva filla petita, han estat vinculats i celebren la fe a la Parròquia de Sant Llorenç, on han prestat diferents serveis emmarcats en la litúrgia, la catequesi i la difusió de la Paraula de Déu. Enmig d'aquesta tasca, en companyia del seu rector i conjuntament amb la comunitat, ha fet el procés

de discerniment. Després de tot això, ha estat presentat al bisbe perquè sigui ordenat.

Per mitjà de la consagració que rebrà per l'oració i la imposició de mans del bisbe s'unirà a Crist que «no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida» (*Mt* 20, 28), «no pas amb vista al sacerdoti sinó amb vista al ministeri» (*LG* 29). La seva tasca serà la de ser intèrpret de les necessitats i desitjos de la comunitat cristiana, com el seu animador per al servei (*Ratio Fundamentalis*, 5). El que hem dit és fonamental per entendre la feina que durà a terme en Luis a la nostra diòcesi, que començarà en la seva pròpia família com a espòs i pare, i en la comunitat diocesana com el col·laborador més pròxim del bisbe i els preveres,

servint els fidels amb sol·licitud i amor cristià. Alhora, en l'àmbit professional —com a doctor en història— en la seva relació amb els seus companys i amb un comportament ètic cristià, donarà testimoni de l'Evangelí que s'espera que assumeixi com a regla de vida.

Aquesta ordenació és una oportunitat per renovar la vocació de servei i testimoni pròpia de la nostra fe i recordar els exemples de diaques sants com Esteve, Felip, Llorenç i Francesc d'Assís. A més d'encomanar al Senyor la tasca del nou diaca, també li demanarem que ens concedeixi les vocacions sacerdotals que tant necessitem a la nostra Església diocesana.

Amb el meu afecte i benedicció,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Vetlla de Pentecosta dedicada al Sínode

El passat 4 de juny, a l'església de Sant Pere de Lleida, la Delegació d'Apostolat Seglar va organitzar la vetlla de Pentecosta. Aquest any, el Moviment de Cristians de Pobles i Comarques de Catalunya va preparar l'acte amb el testimoni de Montserrat Canals que va explicar com ha viscut el Sínode.

Canals va titular la seva intervenció «El Sínode a peu de carrer» i va tenir moments molt emotius. Va fer moltes preguntes als assistents sobre el camí que està realitzant l'Església i com l'Esperit ens va guiant per nous camins, encara

per explorar, que dona inseguretats a tots i a totes però ens esperona i ens dona esperança d'una nova Pentecosta.

Com va dir Montserrat Canals «ja tenim accions que es realitzen avui en dia en el nostre territori i que solament hem de trobar-les i ajudar a que puguin créixer». Esperem que sigui aquest de temps final de Pasqua amb el testimoni de tots els laics i totes les laiques amb un nou ressorgiment de la nostra Església.

Manolo Díaz
Delegat d'Apostolat Seglar

CERCA DE VOSOTROS

Un nuevo diácono permanente

Queridos diocesanos:

Hay un pasaje en el evangelio de san Juan en donde Jesús lava los pies a sus discípulos, y al final del relato resuenan dos afirmaciones del Maestro, «os he dado ejemplo» y «seréis dichosos si lo cumplís». Pero, ¿cuál es el ejemplo y la bienaventuranza? Y el mismo texto nos ofrece la respuesta «Pues si yo, el Señor y el Maestro, os he lavado los pies, también vosotros debéis lavaros los pies unos a otros». Es el servicio en el amor.

En la Iglesia todos, laicos, sacerdotes y consagrados, estamos llamado en esencia a ello, al servicio de los hermanos, tanto a los que están cerca como a los que están lejos o quieren estar apartados. Esa es una de las dimensiones de la misión bautismal recibida en su momento, y cada uno desde su vocación, servicio y ministerio quiere hacer posible no solo en medio de la comunidad eclesial, sino en el mundo; en las periferias existenciales, «en salida», como recuerda siempre el papa Francisco.

Ahora bien, por la gracia del Espíritu Santo, algunos hermanos nuestros con sus familias se ven motivadas a responder a ejemplo de Jesús a esa invitación al servicio, a la diaconía (*diakonía*). Por medio del diaconado permanente, al recibir el Sacramento del Orden los elegidos participan de esa misión y la gracia de Cristo, que los configura con Él el servidor de todos. Asumen así, en beneficio de toda la Iglesia las siguientes tareas capitales: en la liturgia, la predicación y la enseñanza de la Palabra de Señor, las obras de caridad y la administración. En un espíritu, como lo dijo san Policarpo: «misericordiosos, diligentes, procediendo conforme a la verdad del Señor que se hizo servidor de todos» (*Ad Phil.* 5.2).

Para ello, nuestra Iglesia diocesana ha decidido que Luis Manuel Pérez Zambrano (Villavicencio - Colombia, 1984) reciba la ordenación diaconal el domingo 3 de julio en la Catedral. Él actualmente (desde 2021) es el director de Departamento de Patrimonio del Bisbat de Lleida. Durante los últimos años, junto con su esposa y su pequeña hija, han estado vinculados y celebran su fe en la Parroquia de San Lorenzo. Ahí han prestado diferentes servicios enmarcados en la liturgia, la catequesis y la difusión de la Palabra de Dios. En medio de esa labor, y en compañía de su párroco junto con la comunidad ha hecho el proceso de discernimiento, después de esto ha sido presentado al obispo para que sea ordenado.

Por medio de la consagración, que recibirá por la oración e imposición de las manos del obispo se unirá a Cristo que «no ha venido a ser servido, sino a servir y a dar su vida» (*Mt* 20,28), «no en orden al sacerdocio sino en orden a ministerio» (*LG* 29). Su tarea será la de ser intérprete de las necesidades y de los deseos de la comunidad cristiana como su animador para el servicio (*Ratio Fundamental*, 5). Lo anterior es fundamental para entender la labor que adelantará Luis en nuestra diócesis, una labor que comenzará con su propia familia como esposo y padre, en la comunidad diocesana como el colaborador más cercano del obispo y los presbíteros sirviendo a los fieles con solicitud y amor cristiano. Mientras que el ámbito profesional, como doctor en historia que es, dará testimonio del Evangelio que se espera asuma como regla de vida, en su relación con sus compañeros y un comportamiento ético cristiano.

La circunstancia es una oportunidad para renovar la vocación de servicio y testimonio propia de nuestra fe, y recordar los ejemplos de santos diáconos como Esteban, Felipe, Lorenzo y Francisco de Asís. Además, de encomendar la labor del nuevo diácono, pediremos al Señor nos conceda las vocaciones sacerdotales que tanto necesitamos en nuestra Iglesia diocesana.

Con mi afecto y bendición,

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Jornada sobre dignitat al final de la vida

La jornada «Dignitat al final de la vida i eutanàsia», organitzada pel Secretariat Interdiocesà de Pastoral de la Salut (SIPS), va aplegar fa uns dies al voltant de 115 persones al CaixaForum de Barcelona. La jornada, presidida pel bisbe de Terrassa i bisbe delegat del SIPS per la Conferència Episcopal Tarraconense, va comptar amb doctors especialitzats en cures pal·liatives, així com catedràtics i professors en dret. Va presentar la jornada Mn. Juan Manuel Bajo, coordinador del SIPS, el qual, a l'inici de la seva intervenció, va comentar que «l'Església sempre ha insistit en el valor sagrat de la vida, de manera especial, en els moments de més feblesa i vulnerabilitat».

La jornada tenia com a objectiu «reflexionar sobre el valor i la dignitat d'aquesta vida humana i abans d'acabar amb ella mitjançant l'eutanàsia, la

ciència i la legislació haurien d'avançar i promoure la mort digna i les cures pal·liatives i l'acompanyament espiritual i pastoral perquè aquest fet, la mort, fos el més digne possible», explicava durant la presentació Mn. Bajo. Aquesta jornada pretén ser «un espai de reflexió guiada sota les perspectives legal, mèdica, ètica i pastoral».

Per la seva part, la directora del Secretariat diocesà de Pastoral de la Salut de l'Arquebisbat de Barcelona, Carmen Benito, fou l'encarregada de clausurar una jornada que va servir per «prendre consciència i sensibilitzar-nos a realitzar la tasca d'acompanyar a aquells que estan en el procés final de la seva vida. Davant aquest tema tan complex com és el de la «mort digna», que presenta un gran ventall de possibles interpretacions personals i ideològiques, aquesta jornada ha pretès aclarir conceptes i ajudar als nostres agents de Pastoral en la seva formació». Uns objectius que per a la directora Carmen Benito s'han complert amb escreix i que són: «Buscar el sentit del sofriment, acompanyar i reconfortar el malalt en la seva etapa final de vida, omplir d'esperança el moment de la mort, acollir i sostenir a la seva família i éssers estimats i il·luminar la tasca dels professionals de la salut i agents de pastoral que els acompanyen».

El consell de la Comunitat de Vida Cristiana visita Lleida

El consell executiu de la Comunitat de Vida Cristiana (CVX) va visitar fa uns dies Catalunya i va mantenir una reunió amb la comunitat lleidatana d'aquest grup de laics i laiques vinculats a les parròquies de Sant Ignasi. Els seus membres volen posar la seva vida a les eines ignasians i deixar-se acompanyar per Déu i pels altres amb l'objectiu de descobrir les crides que el Senyor va fent. Un dissabte al matí, Manresa va acollir una trobada amb tots els consells i els enllaços dels equips apostòlics de Catalunya. El mateix dia, durant la tarda, va ser el moment de l'intercanvi d'impressions amb la comunitat de Barcelona, i diumenge es van reunir amb la comunitat lleidatana.

Va ser un cap de setmana intens de coneixement de la realitat d'aquest moviment de laics i laiques i des de la direcció van animar les diferents comunitats i van oferir la seva ajuda així com diverses informacions rellevants.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

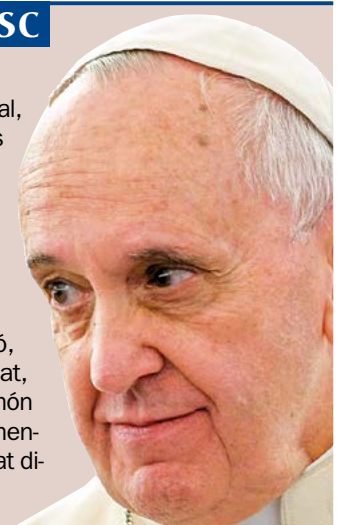

Cel» (21 de febrer).

@Pontifex_es: «Voldria fer una crida als qui tenen responsabilitats polítiques perquè facin un seriós examen de consciència davant Déu, que és Déu de pau i no de guerra; que és Pare de tots, no sols d'alguns; que ens vol germans i no enemics» (23 de febrer).

@Pontifex_es: «En el camí sinodal, només la humilitat pot posar-nos en condicions de trobar-nos i escoltar, per a dialogar i discernir» (25 de febrer).

@Pontifex_es: «Preguntem-nos quin tipus de paraules utilitzem. Paraules que expressen atenció, respecte, comprensió, proximitat, compassió? O contaminem el món escampant verins: criticant, lamentant-nos, alimentant l'agressivitat difusa?» (27 de febrer).

Mostra de músiques religioses i espirituals a la Llotja

Un total de 18 agrupacions de diverses confessions van participar, el passat 4 de juny, al Teatre de la Llotja en la III Mostra de Músiques Religioses i Espirituals, que organitza el Departament de Drets Civils de l'Ajuntament de Lleida i l'Assemblea Municipal de les Religions.

Enguany, l'acte va tenir com a novetat el caràcter solidari de la mostra amb la Comunitat Ucraïnesa de Lleida ja que va comptar amb el mo-

del de taquilla inversa: els espectadors van aportar la quantitat que creien adient després de les actuacions.

La voluntat de la Mostra de Músiques Religioses i Espirituals és oferir a la ciutadania de Lleida la possibilitat de conèixer i escoltar les músiques que acompanyen les diferents tradicions i confessions religioses i espirituals que podem trobar a Lleida, amb l'objectiu d'aprofundir en aquesta diver-

sitat religiosa com un element de pau, de riquesa i de cohesió social.

Els conjunts musicals participants van estar enquadrats en tres grans grups: Diàleg Interreligiós, Corals Cristianes Catòliques i Agrupacions de Cristianes Protestants.

Pel grup de Diàleg Interreligiós van participar: Comunitat islàmica Alouma, Cristianes de Jesucrist dels Sants dels Darrers Dies, Fraternitat Blanca Universal, Budisme Tibetà de Lleida, Comunitat Jueva de Lleida, Comunitat Bahá'í de les Terres de Lleida i Església Adventista del 7è Dia.

Per part de les Corals Cristianes es va poder escoltar: El Naixement de Sant Joan Baptista de l'Església Ortodoxa, Coral Units pel Cant, Coral de la Comunitat Catòlica Romanesa de Lleida, Coral Estel de Lleida, Cor Jove de la UPA Pilar-Magdalena i Comunitat Ucraïnesa de Lleida.

Per part de les agrupacions Cristianes Protestants van actuar: les esglésies Alfa i Omega, Evangèlica Filadèlfia, Evangèlica Africana i Evangèlica Ebenezer de Lleida.

REFLEXIONS

Déu no pot ser un «pare solter»

Vaig conèixer, a fons, una mare soltera. La seva vida era dedicació completa al fill i li faltaven hores. I això que només en tenia un. Això em va completar l'experiència de la paternitat. Quan Jesús, el Fill, ens ha fet conèixer la gran bona notícia que Déu és un Pare, tot seguit he entès que no pot ser un «pare solter» i si fos Mare no podria ser una «mare soltera». Adverteixo que no tinc res en contra de les persones que ho són, tot al contrari, les tinc en molta consideració.

Però en imaginar-nos la paternitat de Déu descobrim una Comunitat d'Amor que vetlla pels fills i filles. Vivim embolcallats en amor. Som cuidats, per igual, per aquesta maternitat tan especial que és l'Amor diví. No és un pare solter desbordat de feina, és un treball en equip on l'amor es vessa i ens arriba distribuït equitativament: Pare, Fill i Esperit Sant.

No deixem que la feina recaigui tota sobre el Pare, deixem intervenir els altres i, molt especialment, deixem a l'Esperit diví que sigui l'autèntica Mare de la nostra ànima. Som fills estimats d'una veritable família divina.

Jo no sé ben bé com deu ser la Santíssima Trinitat però de ben segur que Déu no pot ser un «pare solter», Déu és una Família.

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies del Penedès

Rosari d'homes dedicat a Ucraïna

La parròquia del Gardeny va acollir fa uns dies un acte dedicat a Ucraïna, en el qual hi van participar homes que van unir-se en la pregària davant la Custòdia amb Jesús Sacramentat per resar el Rosari d'homes.

Aquesta iniciativa que va néixer a Polònia arrel del conflicte d'Ucraïna, on centenars d'homes van començar junts a resar el Rosari pels homes que havien de combatre al front deixant les

seves famílies. Demanaven que la Mare de Déu els protegís i també per entendre els cors i aconseguir la pau a Ucraïna i a tot el món en general.

Els participants van anar dirigint cada misteri, encenent unes espelmes disposades a terra en forma de rosari mentre es recitaven les Avemaries i les Jaculatòries a la Nostra Mare. Van acompanyar a l'orgue i amb els cants Mn. Joaquim Mesalles i Anna Maria Prada.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

27. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Am 2,6-10.13-16 / Sl 49 / Mt 8,18-22]. Sant Ciril d'Alexandria (370-444), bisbe i doctor de l'Església; Mare de Déu del Perpetu Socors, patrona de la Seguretat Social i del cos de sanitat; sant Ladislau, rei hongarès; sant Zoile, mr.; Tomàs d'Orvieto, religiós servit.

28. ■ Dimarts [Am 3,1-8;4,11-12 / Sl 5 / Mt 8,23-27]. Sant Ireneu (s. II), bisbe de Lió i mr., deixeble de Policarp d'Esmirna; sant Pau I, papa (757-767);

sant Argimir, monjo i mr.; santa Marcel·la, mr.

29. ■ Dimecres [Fets 12,1-11 / Sl 33 / 2Tm 4,6-8.17-18 / Mt 16,13-19]. Sant Pere (o Quefes), de Betsaida, i sant Pau (o Pol), de Tars, apòstols, puntals de l'Església (s. I); santa Maria, mare de Joan-Marc.

30. ■ Dijous [Am 7,10-17 / Sl 18 / Mt 9,1-8]. Sants protomàrtirs de l'Església de Roma, en temps de Neró (s. I); sant Marçal de Llemotges, bisbe; santa Emilian, vg.

1. ■ Divendres [Am 8,4-6.9-12 / Sl 118 / Mt 9,9-13]. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisés i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC); santa Elionor (Leonor), mr.

2. ■ Dissabte [Am 9,11-15 / Sl 84 / Mt 9,14-17]. Sants Procés i Martiní, màrtirs; sants Bernadí Realino, Joan Francesc Regís i Francesc de Gerónimo, i els beats Julià Maunoir i Antoni Balducci, preveres jesuïtes i màrtirs.

3. ■ Diumenge vinent, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Is 66,10-14c / Sl 65 / Ga 6,14-18 / Lc 10,1-12.17-20]. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); sant Heliodor, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial mr.; sant Lleó II, papa (sicilià, 682-683); beata Maria Anna Mogas Fontcuberta, vg. (de Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fundadora de les Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor.

Diumenge XIII de durant l'any (C)

COMENTARI

«Vosaltres, germans, heu estat cridats a ser lliures»

Jesús pot semblar molt exigent i ho és. Ho veiem en les tres escenes de vocació de l'evangeli d'avui. Al primer que vol seguir-lo li recorda: *Les guineus tenen caus i els ocells nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap.* Li recorda, per tant, la pobresa total que haurà de viure com a deixeble, si vol seguir Jesús. Al segon que li demana: *Permeteu-me primer anar-me'n a casa fins que hauré enterrat el meu pare,* Jesús l'apressa a seguir-lo: *Deixa que el morts enterrin els morts i tu ves a anunciar el Regne de Déu:* és tan urgent aquest anunci que no hi ha temps per a altres obligacions: seguir Jesús és primer que tot (de fet el text parla d'anar a enterrar el pare, no d'esperar a que mori). El tercer vol també seguir Jesús però li posa una condició: *Vinc, amb vos Senyor, però permeteu-me primer que digui adéu als de casa meva.* La resposta de Jesús és igualment radical: *Ningú que mira enrere quan ja té la mà a l'arada no és apte per al Regne de Déu.* La urgència de predicar el Regne és tan gran que no permet cap dilació; aquí trobem un contrast clar amb la postura d'Elies quan crida Eliseu. Aquest li diu: *Vaig a besar el pare i la mare i vindré amb tu.* I Elies respon: *Ves, torna a casa teva: Què t'he fet jo per impedir-t'ho?* Eliseu té temps per tornar a casa, matar els bous, coure'ls i menjar-se'ls convidant la gent. No hi ha aquí cap urgència de seguir immediatament la seva vocació. Qui vol seguir Jesús, en canvi, ha d'estar disposat a renunciar a tot. Ell va a *Jerusalem decididament*, disposat a dur a terme la seva vocació fins al final. Acaba de ser rebutjat pels *samaritans*. Qui vulgui seguir-lo ha d'estar disposat a renunciar a la seguretat personal (pobresa) i a deixar en segon terme els sentiments i vincles familiars que passen a un segon lloc. Jesús i el seu Regne són més importants que tot i demanen una resposta immediata. Pau ens recorda: *Crist ens ha alliberat de l'esclavatge perquè siguem lliures.* La vocació de seguir Jesús és molt exigent i postul·la una llibertat total de qualsevol lligam o seguretat humana.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 19,16b.19-21)

En aquell temps, el Senyor digué a Elies: «Ungeix Eliseu, fill de Safat, d'Abel-Mehulà, perquè sigui el teu successor com a profeta.» Elies se n'anà, i trobà Eliseu, fill de Safat, que llaurava amb dotze parelles de bous. Ell mateix guiava la dotzena parella. Elies va fer com si passés de llarg i li tirà a sobre el seu mantell de profeta. Eliseu deixà els bous, correu darrere Elies i li digué: «Vaig a besar el pare i la mare i vindré amb tu.» Elies li digué: «Ves, torna a casa teva. Què t'he fet jo per impedir-t'ho?» Ell se'n tornà, prengué la parella de bous, els matà, va coure la carn amb la fusta dels arreus, convidà la gent i se'ls van menjar. Després se n'anà amb Elies i era el seu ajudant.

► Salm responsorial (15)

R. *Senyor, heretat meva i calze meu.*

Guardeu-me Déu meu, en vós trobo refugi. / Jo dic: «Senyor, ningú com vós no em fa feliç.» / Senyor, heretat meva i calze meu, / vós m'heu triat la possessió. R.

Beneït sigui el Senyor que em dona seny. / Fins a les nits m'amonesta el meu cor. / Sempre tinc present el Senyor, / amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, / fins el meu cos reposa confiat: / no abandonareu la meva vida enmig dels morts, / ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida: / joia i festa a desdir a la vostra presència; / al vostre costat, delícies per sempre. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 5,1.13-18)

Germans, Crist ens ha alliberat de l'esclavatge i vol que siguem lliures. Mantingueu-vos així. No us sotmeteu altra vegada al jou de l'esclavatge. Vosaltres, germans, heu estat cridats a ser lliures. Mireu només de no convertir la llibertat en un pretext per fer el vostre propi gust. Si us estimeu, poseu-vos al servei els uns dels altres. Perquè la Llei es troba tota en un sol precepte: «Estima els altres com a tu mateix.» Però si us mossegueu i us devoreu mútuament, penseu que acabareu destruint-vos. Ara, doncs, us dic: Deixeu-vos guiar per l'Esperit, i no satisfieu els capricis de la carn. Perquè la carn es deleix contra l'Esperit i l'Esperit contra la carn. Esperit i carn lluiten l'un contra l'altre, per no deixar-vos fer allò que voldríeu. Si us deixeu conduir per l'Esperit, no esteu subjectes a la Llei.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 9,51-62)

Quan s'acostaven els dies en què Jesús havia de ser endut al cel, ell resolgué decididament d'encaminar-se a Jerusalem. Envià alguns que s'avancesin, i ells, tot fent camí, entraren en un poblet de samaritans per buscar-hi allotjament. Però la gent no el volgué rebre, perquè s'encaminava a Jerusalem. En veure això, els seus deixebles Jaume i Joan li digueren: «Senyor, voleu que manem que baixi foc del cel i els consumeixi?» Però Jesús es girà i els renyà. I se n'anaren a un altre poblet. Mentre feien camí algú li digué: «Us seguiré pertot arreu on anireu.» Jesús li respongué: «Les guineus tenen caus, i els ocells, nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap.» A un altre, Jesús li digué: «Vine amb mi.» Ell li contestà: «Senyor, permeteu-me primer d'anar-me'n a casa, fins que hauré enterrat el meu pare.» Jesús li diu: «Deixa que els morts enterrin els seus morts, i tu ves a anunciar el regne de Déu.» Un altre digué a Jesús: «Vinc amb vos, Senyor, però permeteu-me primer que digui adéu als de casa meva.» Jesús li respongué: «Ningú que mira enrere quan ja té la mà a l'arada no és apte per al regne de Déu.»

► Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 19,16b.19-21)

En aquellos días, el Señor dijo a Elías en el monte Horeb: «Unge profeta sucesor tuyo a Eliseo, hijo de Safat, de Abel Mejolá». Partió Elías de allí y encontró a Eliseo, hijo de Safat, quien se hallaba arando. Frente a él tenía doce yuntas; él estaba con la duodécima. Pasó Elías a su lado y le echó su manto encima. Entonces Eliseo abandonó los bueyes y echó a correr tras Elías, diciendo: «Déjame ir a despedir a mi padre y a mi madre y te seguiré». Elías le respondió: «Anda y vuélvete, pues ¿qué te he hecho?». Eliseo volvió atrás, tomó la yunta de bueyes y los ofreció en sacrificio. Con el yugo de los bueyes asó la carne y la entregó al pueblo para que comiera. Luego se levantó, siguió a Elías y se puso a su servicio.

► Salmo responsorial (15)

R. *Tú eres, Señor, el lote de mi heredad.*

Protégeme, Dios mío, que me refugio en ti. / Yo digo al Señor: «Tú eres mi Dios». / El Señor es el lote de mi heredad y mi copa, / mi suerte está en tu mano. R.

Bendeciré al Señor que me aconseja, / hasta la noche me instruye internamente. / Tengo siempre presente al Señor, / con él a mi derecha no vacilaré. R.

Por eso se me alegra el corazón, / se gozan mis entrañas, / y mi carne descansa esperanzada. / Porque no me abandonarás en la región de los muertos / ni dejarás a tu fiel ver la corrupción. R.

Me enseñarás el sendero de la vida, / me saciarás de gozo en tu presencia, / de alegría perpetua a tu derecha. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Gál 5,1.13-18)

Hermanos: Para la libertad nos ha liberado Cristo. Manteneos, pues, firmes, y no dejéis que vuelvan a someteros a yugos de esclavitud. Vosotros, hermanos, habéis sido llamados a la libertad; ahora bien, no utilizéis la libertad como estímulo para la carne; al contrario, sed esclavos unos de otros por amor. Porque toda la ley se cumple en una sola frase, que es: «Amarás a tu prójimo como a ti mismo». Pero, cuidado, pues mordiéndolos y devorándolos unos a otros acabaréis por destruirlos mutuamente. Frente a ello, yo os digo: caminad según el Espíritu y no realizaréis los deseos de la carne; pues la carne desea contra el espíritu y el espíritu contra la carne; efectivamente, hay entre ellos un antagonismo tal que no hacéis lo que quisierais. Pero si sois conducidos por el Espíritu, no estáis bajo la ley.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 9,51-62)

Cuando se completaron los días en que iba a ser llevado al cielo, Jesús tomó la decisión de ir a Jerusalén. Y envió mensajeros delante de él. Puestos en camino, entraron en una aldea de samaritanos para hacer los preparativos. Pero no lo recibieron, porque su aspecto era el de uno que caminaba hacia Jerusalén. Al ver esto, Santiago y Juan, discípulos suyos, le dijeron: «Señor, ¿quieres que digamos que baje fuego del cielo que acabe con ellos?». Él se volvió y los regañó. Y se encaminaron hacia otra aldea. Mientras iban de camino, le dijo uno: «Te seguiré adondequiera que vayas». Jesús le respondió: «Las zorras tienen madrigueras, y los pájaros del cielo nidos, pero el Hijo del hombre no tiene donde reclinar la cabeza». A otro le dijo: «Sígueme». Él respondió: «Señor, déjame primero ir a enterrar a mi padre». Le contestó: «Deja que los muertos entierren a sus muertos; tú vete a anunciar el reino de Dios». Otro le dijo: «Té seguiré, Señor. Pero déjame primero despedirme de los de mi casa». Jesús le contestó: «Nadie que pone la mano en el arado y mira hacia atrás vale para el reino de Dios.»